

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 24. rožnika 1881.

List 25.

Govor pri slovesnem prvem sv. obhajilu.

(Konec.)

Ljubi otročiči! nasitni bodete s tistim Telesom, katero je za vas na sv. križu viselo; napojeni bodete s tisto Kervjo, ki je za vas tekla iz rán Sinú Božjega. Jezus Kristus pride k vam z dušo in s telesom, s kervjo in z mesom. On bo postal vaš in vi Njegovi; sam je rekel: „Kdor já moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem.“ Kako srečni ste v resnici, ker kmali boste prejeli Njega, ki je rekel, da bo k večnemu življenju obudil tiste, ki ga bodo vredno prejeli. Kdor bo jedel od tega kruha — je sam rekel — bo živel vekomaj in jaz ga bom obudil poslednji dan. Resnično, to je dan, kterega vam je Gospod naredil; veselite in radujte se v njem!

Keršanski starši! ki ste prišli semkaj v hišo Božjo, v kateri stojé tukaj pred altarjem vaši sinovi in hčere kakor svatje in neveste Jezusa Kristusa, gotovo se je tudi vam pot v cerkev danes krajši in prijetniši zdela; gnali so vas posebni občutki veselja in hvaležnosti k temu opravilu. Mislim, da je tudi vaše serce napolnjeno z veseljem in svetimi občutki. Le pomislite.

V teh letih, ko so vam ti otroci rastle v veselje, so pa marsikteri starši žalovali, ker jim je Bog vzel kterega malih. Vam, ljubi očetje in matere, pa je nebeški Oče ohranil ljubljence vaše do današnjega dne, do te ure, da se veselite, ker je tudi vaš sin, vaša hči tukaj pred altarjem, ker so doživeli dan pervega sv. Obhajila.

Ozrite se semkaj ljubi starši, glejte, to so tiste neumerjoče duše, ktere vam je izročila roka Božja! Te duše pa niso samo vaše, ampak so tudi lastina sv. katoliške Cerkve. V cerkvi so ti mali keršeni, podučeni v božjih resnicah in povabljeni danes na nebeško ženitnino, da bodo eno telo z Jezusom Kristusom. Še so dobri, zdaj čisti; ali oh, kako kmali bodo pohujšani, zapeljani, ako vi zanje ne bote molili, nad njimi čuli in jih varovali pred slabimi tovaršijami, še zlasti, ako bi jim sami slabe izgleda dajali. Mi duhovni podučujemo, svarimo; ali naši nauki se kmali pozabijo, naše svarjenje malo izdá, ako nas vi starši ne podpirate, ako nam vi ne pomagate, ako vi ne zalivate, kar mi sejemo. Za-

voljo tega vas prosim, keršanski starši! hodite sami po potu pravičnosti in strahú Božjega; naj bodo vse vaše besede otrokom vašim dober svét in življenje vaše naj jim bo luč na poti proti nebesam. Vedite, da te vaše sinove in hčere, ktere bo danes v prvič Jezus Kristus nasitil s svojim presvetim telesom in napojil s svojo lastno kervjo, bo On enkrat tirjal od vas in vas sodil tudi o tem, koliko ste storili za njih dušno zveličanje! Srečni bodete, blagor vam! ako bodete zamogli enkrat pri sodbi reči: nobenega tih, o Gospod, ktere si mi izročil, nisem zgubil.

Čas hiti, zavoljo tega le malo besedi vsim drugim tukaj pričujočim. Spomnite se tudi vi vsak dneva pervega svojega obhajila. Kaj ne, to je bil lep dan, ko si prvič pokleknil, o kristjan, k altarju in s tolikim zaupanjem in s tako pobožnostjo prejel sv. Rešnje Telo. Tudi tvoje serce je bilo takrat napolnjeno z živo vero, ponižnostjo, zaupanjem do Boga in plamtečo ljubeznijo do Jezusa Kristusa. Vprašaj sam sebe, dragi v Kristusu, če je tvoje serce sedaj še kaj podobno takratnemu pobožnemu sercu. So li še v tvojem sercu čednosti, ki so bile pri prvem sv. obhajilu. Ali ljubi tvoje serce Jezusa, kakor takrat? je li še čisto kakor je bilo? imaš še zaupanje, kakor takrat v otročjih letih do ljubega Odrešenika? Ali ga še prejemaš s toliko pobožnostjo in s tolikim veseljem? Blagor ti, brat, sestra v Kristusu, ako imaš še čisto vest, nedolžno serce! Skleni danes, da ti ne smé nobena reč raztergati vezi ljubezni do Kristusa. — Ako je pa ljubezen do Boga v tvojem sercu oslabela in se ohladila, ako se je od pervega sv. obhajila pri tebi marsikaj v slabo spremenilo; trudi se od današnjega dne, da popraviš kar si pokvaril in da dobiš nazaj pobožnost, ktero je imelo tvoje serce enkrat do zakramenta sv. Rešnjega Telesa.

Nazadnje naj se še enkrat obrnem k vam, ljubi otroci, svatje nebeški, izvoljeni od vsih družih današnji dan! Sveti trenutek, v katerem bodete prejeli Jezusa Kristusa, se bliža, je že tukaj. Včeraj ste osnažili svoje serce v zakramentu sv. pokore; sedaj ga pa še olepšajte z lepimi sklepi in občutki, da bo vredno prebivališče za Sinu Božjega. Noben človek, tudi angelji niso vredni te časti, ako bi se Bog sam toliko ne ponižal; zavoljo tega obudite vi z živo vero tudi prav ponižno prošnjo, da bi se Kristus ponižal k vam priti, akoravno niste vredni te časti in milosti. In ko bote Njega v serce

prejeli, se pogovarjajte z Njim kakor s svojim Bogom. Potožite mu vse, česar želite, da bi vas rešil. Obljubite Jezusu Kristusu, da ga bote zmirom ljubili in zavoljo tega ga naj bolj goreče prosite, da bi ga žalili in zgubili iz serca. Storite danes tukaj pred altarjem sklep, da bote radi prejeli Jezusa Kristusa v naj svetejšem zakramentu. O ljubi otročiči! vedite, na tem svetu je veliko nevarnost in sovražnikov svete čistosti; obvarovati vas zamore edino le Jezus Kristus, zavoljo tega bote srečno popotovali proti nebesom samo potem, ako bote radi in pobožno prejeli sv. Rešnje Telo. Molite danes za vse svoje dobrotnike, zlasti za ljube starše; ako je pa eden ali drug že zgubil svojega očeta ali mater, naj se jih spomni v molitvi; gotovo danes iz unega sveta na vas gledajo, in en sam zdihljej zanje jim bo gotovo veliko pomagal, ako morebiti še pomoči potrebujejo. Molite tudi za mene, jaz bodem molil pa za vas; vse vaše prošnje položim v presveto Serce Jezusa Kristusa. Pristopite tedaj k mizi Gospodovi in prejmite Jezusa Kristusa. Amen. *Resnicoljub.*

Cerkvene določila gledé izpostavljanja sv. Rešnjega Telesa.

(Dalje.)

Je li dovoljeno maševati pri altarju, na katerem je sv. Rešnje Telo za dalje časa v čiščenju izpostavljeno?

V osmini praznika sv. Rešnjega Telesa je to dovoljeno — tudi je privoljena Missa pro exponendo et pro reponendo ss. Sacramento, sicer pa bi se ss. maše ne smele opravljati pred slovesno izpostavljenim Najsvetejšim. Na podlagi starejših ukazov je S. Rit. C. dné 7. sept. 1850 izrekla to-le: „Quum diversae circumferantur opiniones circa Missam decantandam in altari, in quo SS. Eucharistiae Sacramentum publicae venerationi patet expositum, ac contradicentibus quibusdam alii asseveranter sustineant id omnino posse, — parochus — S. Rit. Congregationis requisivit sententiam, quae respondendum censuit: Non licere juxta decreta omnino servanda.“

Vzrok te prepovedi je v tem, ker sv. Cerkev hoče, da je vsa pozornost, vsa pobožnost zbranega ljudstva obrnjena na izpostavljenost sv. Rešnje Telo, zato vse zabranjuje, kar bi pozornost in pobožnost obračalo na drugo stvar.

To, pravim, je splošnje pravilo, vendar Cerkev tudi sama dopušča izjeme. Tako se je o priložnosti izrekla: „Non debet cantari, nec celebrari missa in altari, ubi est expositum SS. Sacramentum, nisi pro eo reponendo: et si ex necessitate fieri opus esset, populus est benedicens more consueto, et non cum SS. Sacramento.“ — Taka sila ali potreba pa je po razlagi Gardellinijevi: Ako ima cerkev le en altar — ako se je bati, da bi ljudstvo bilo v čiščenju Najsvetejšega moteno, ko bi se maševalo pri kakem stranskem, oddaljenem altarju — izjemo od splošnjega pravila pa tudi dopušča „longaeva consuetudo, quae difficillime abrumpi posset sine populi offensio et scandalo.“ — Oziraje se na take starodavne navade je sv. odbor za obrede 9. maja 1857 cerkvam, kjer je to že od nekdanj v navadi, dovolil, da se ob največjih praznikih slovesna velika maša obhajati sme pred Najsvetejšim v monštranici izpostavljenim, in v adventu slovesne zornice — rorate.

Tako imenovana Missa pro exponendo je pri nas skoraj neznana, temveč sv. Rešnje Telo izpostavljamo in Hostia praeconsecrata, kar je tudi dovoljeno razun praznika sv. Rešnjega Telesa, ob katerem ukazuje rimski

obrednik: „Sacerdos primam Missam celebret, in qua duas hostias consecret, et sumpta una alteram in ostensorium in Processione deferendum reponat.“

Ali se smejo očitne molitve in pesmi pred Najsvetejšim opravljati v domačem, ljudskem jeziku?

Kakor je sv. katoliška Cerkev edina v veri, tako si prizadeva edinost ohraniti tudi v božji službi. V ta namen si je izvolila latinski jezik, ker mertev in nespremenljiv, v svoj liturgičen jezik. Po tem takem mora tudi svete opravila spremljajoče petje biti v istem jeziku, kakor opravilo samo, to je: latinsko. Zato se je tudi sv. odbor za obrede večkrat izrekel zoper cerkveno petje v domačem, ljudskem jeziku. Na vprašanje: „An conveniat cantare aliquas cantiones vulgari sermone, non tamen profanas, in festivitate SS. Corporis Christi“ — se je odgovorilo 21. marcija 1869 „non convenire“. In ko se je stavilo vprašanje: „Num tolerabilis videretur abusus cantandi carmina vel alia quaecumque verba italo idiomate in ecclesiis, in quibus reperiatur expositum Ss. Sacramentum?“ je S. Rit. C. odgovorila: „Minime tolerandum abusum hujusmodi, sed, vel adsit expositum Ss. Sacramentum vel non, omnino Episcopus idem prohibeat in ecclesiis cantiones vel quorumvis verborum cantum materno idiomate.“

Novejše čase pa je sv. zbor za obrede milejšje razsojeval v tej reči. Že l. 1839 so na vprašanje, je li dovoljeno pred in po blagoslovu zapeti v domačem, ljudskem jeziku, odgovorili pri kongregaciji: Po blagoslovu sme se dopustiti. Daljni dokaz odjenljivosti sv. zbora v tej zadevi je dekret S. Rit. C. dné 29. sept. 1864, v katerem se je na vprašanje nekega škofa iz srednje Amerike: „Utrum consuetudo canendi hispano idiomate carmina, aliosque similes modos musicos coram exposito Ss. Sacramento, aut in ejus Processionibus, cum contraria revera sit Bullae „Piae sollicitudinis“ fel. rec. Alexandri VII. aliisque decretis S. Rit. Congregationis, tolerari possit in hac dioecesi? vel potius, quamquam populus moestaretur, evellenda sit?“ odgovorilo: Attenta consuetudine tolerari posse.

In taka navada, stara navada, ki se „sine offensione populi“ ne dá odpraviti, pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom tudi v domačem jeziku zapeti kako pesmico, n. pr. častitljivi „sveto, sveto, sveto“, vdomačila se je tudi pri nas. Take starodavne šege sv. rimski odbor prizanašljivo dopušča, in prav v tem odjenljivem duhu je tudi naše prečast. knezoškofijstvo lani zaukazalo, da zavolj pomanjkanja izurjenih in v cerkvenem duhu izšolanih pevcev se zamore terpeti, da se pojó pesmi v domačem jeziku pri slovesnih in petih mašah — tako tudi pri izpostavljanju sv. Rešnjega Telesa in pri procesijah, da so le take pesmi po besedah in napevih poterjene od cerkvene više gosposke. (Dioec. Bl. št. 12.)

Molitve v domačem jeziku pred izpostavljenim Najsvetejšim pa po velebi sv. rimskega zbora za obrede morajo po škofijstvu poterjene biti. Tako se je vprašalo v Rimu: „An liceat adhibere publicam quarumdam precum recitationem vulgari sermone conscriptarum coram Ss. Sacramento exposito?“ In odgovor je bil: „Affirmative, dummodo agatur de precibus approbatis.“

(Dalje sledí.)

Sveto leto pa molitev in bratovšine.

Kadar je velika moča ali suša, človeška ali živalska kuga, ali druga velika nesreča, dušna ali telesna; takrat vidimo, kako se ljudje zbirajo, si išejo prijatlov, besednikov, da bi dobili pomoči pri Bogu in pri ljudéh.

Zbirajo se pa tudi ljudje v družbe, bratovšine itd. sploh v dosego kacega doželenega namena. Namen bratovščin posebej je povišanje Božje časti, kar se dosega po raznih potih. Tako se n. pr. v eni bratovšini udje zavežejo posebno častiti Jezusa v zakramentu presv. Rešnjega Telesa in lepšati z doneski ubožne cerkve. V kaki drugi bratovšini se moli za preobrnjenje grešnikov ali se posebno časti Mati Božja, sv. Jožef ali kak drug svetnik ali svetnica. Zopet druge bratovšine imajo namen podpirati kako bogoljubno delo, tako na primér pospeševati, razširjati kraljestvo božje med nejeverniki. V ta namen podpirajo misijonarje pa njih pomagavce z molitvijo in z milošnjo, da se zamorejo ti podati v daljne neznane kraje, ondi se ustanoviti, nejevernike spreobračati, zidati cerkve, šole, sirotišnice, odgojilnice in druge pobožne naprave. S tako podporo veliko pripomorejo k dosegi tega blagega namena in sicer vsak po svoji moči, da se povikšuje Božja čast, dušni in telesni blagor ubozih divjakov.

Tako so leta 1878 (kar je „Dan.“ že naznana) udje in dobrotniki družbe Jezusovega detinstva zložili za odkupovanje in odrejo ajdovskih otrok 1 milijon in 62 tisoč gold. S takimi letnimi doneski se vsako leto prav veliko zaverženih ajdovskih otrok reši, kersti in odgoja in l. 1877 je bilo zaverženih ali odkupljenih ajdovskih otrok keršenih 425.608. S takimi številkami pa še ni vse povedano, kar ta bratovšina dela za razširjanje božjega kraljestva. Kajti vediti je, da njeni udje tudi veliko molijo, in veliko ss. Obhajil prejema, z odpustki veliko duš iz vic rešijo.

Deležniki tako dobrega dela si gotovo s tem veliko za nebesa zaslužijo, zlasti si z reševanji in keršenji in večinoma kmalo po sv. kerstu umerljivi ajdovskimi otroci pridobé veliko besednikov v nebesih. Ti angeljčki bodo neprenehoma za svoje naj večje dobrotnike, ki so njim nebesa odperli, Boga prosili; kajti izvoljeni v nebesih ne poznajo černe nehvaležnosti in zlasti še svojih naj večjih dobrotnikov nikdar ne pozabijo. V kakoršni koli dušni ali telesni sili naj bi se oni nahajali, karkoli naj bi Boga prosili, ako je le njim v zveličanje, svesti si smejo biti, da bodo po njihovih priprošnjah uslišani.

Od bratovščin sploh, naj si že bodo ene ali druge verste, imamo toraj mnogoterega sadú. Ž njimi povišujemo Božjo čast, pomagamo človeštvu v veliko dušnih in telesnih zadevah, in poslednjič imamo še mi sami od tod naj večji dobiček, namreč veliko plačilo v nebesih in mnogo naj boljših priprošnikov v vsakoverstnih dušnih in telesnih zadevah.

Kar veljá od vsih bratovščin sploh, veljá tudi gotovo zastran bratovščin za duše v vicah.

Tudi z bratovščinami za duše v vicah poveljučujemo božjo čast in pomagamo naj večjega usmiljenja vrednim dušam. Ž njimi rešujemo vérne duše iz kraja prehudega terpljenja, ki se ne dá popisati. Po besedah sv. Avguština in družih cerkvenih učenikov se terpljenje vérnih duš v vicah od onega v peklu le v tem razloči, da vice ne bodo vekomaj terpele, pekel pa ostane vekomaj, da duše v vicah bodo gotovo poprej ali poslej rešene, zaverženi pa nikdar ne. Da je tako zapušenim in naj večjim sirotam pomagati gotovo silno dobro in zaslužljivo delo, da bo Bog, ki duše v vicah neizrečeno ljubi in nič bolj ne želi kakor njih rešenja, prijatle in reševalce duš iz vic stoterno poplačal, je gotovo. Sloveči župnik Arski Janez Vianney, ki je leta 1859 na Francoskem v duhu svetosti umerl, je pogostoma rekel: „O molimo in dajamo veliko moliti za ranjke: ljubi Bog nam bo enkrat stoterno povernil, kar bomo za nje storili!“ Tudi ljubemu Jezusu je molitev za duše v vicah, ki so cena njegove presvete Kervi, tako dopadljiva, da

je sv. Jederti razodel: „Kdor s svojo molitvijo reši kako dušo iz vic, mi stori tako veselje, kakor bi mene samega z gotovim denarjem odkupil iz sužnjosti.“

(Dalje nasl.)

Trojna božja pot

s svetimi stopnjicami na Kranjskem.

IV. Molitve in premišljevanja pri obiskovanji ss. Stopnjic.

(Dalje.)

V. Stopnjica.

Hvaljen bodi Jezus Kristus, in češena njegova prežalostna Mati Marija!

Jezus gre z Marijo in Jožefom v Jeruzalem na praznik, ter me uči, da moram Bogu bolj pokoren biti, kakor ljudém, kedar gre za čast Božjo in sv. vero katoliško.

Daljno premišljevanje.

Jezus, Ti popotuješ s starši na praznik v Jeruzalem in kažeš, da živiš le za čast svojega nebeškega Očeta, ker ostaneš tri dni v tempelju v službi svojega Očeta, ter se razodeneš prvič svetu; ker kažeš, da si Bog in človek. Odgovorom Tvoje božje modrosti čudijo se celó posvetni modrijani, pa tudi Marija in sv. Jožef. Gospod, Ti me tukaj učiš, da moram tudi jaz Bogu bolj pokoren biti, kakor ljudém, kedar gre za čast Božjo. O Jezus! napolnui sedaj še mene s keršansko serčnostjo, da ne gledam ne na visoke, ne na nizke, kedar gre za sveto vero, za povikšanje katoliške Cerkve in za čast Božjo. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Očetu i. t. d. Prosite za-me vsi svetniki i. t. d.

VI. Stopnjica.

Hvaljen bodi Jezus Kristus, in češena njegova prežalostna Mati Marija!

Jezus se verne s stariši v Nazaret, ter mi kaže, kako naj bom tudi jaz pokoren svojim duhovskim in svetnim poglavarjem zavoljo Boga.

Daljno premišljevanje.

Ko si opravil v Jeruzalemu svojo pobožnost, vernil si se zopet v Nazaret, o Jezus! Bil si pokoren ne le Mariji, svoji pravi Materi, ampak tudi sv. Jožefu, svojemu varhu in redniku. Učiš me s tem, da naj se tudi jaz vdam volji svojih duhovnih in svetnih prednikov. Prosim Te, pomagaj mi, da bom njim zavolj Tebe pokoren in da vselej spolnujem voljo nebeškega Očeta. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Očetu i. t. d. Prosite za-me vsi svetniki i. t. d.

VII. Stopnjica.

Hvaljen bodi Jezus Kristus, in češena njegova prežalostna Mati Marija!

Jezus hodi v delavnico sv. Jožefa in pomaga delati, ter me uči, da sem tudi jaz dolžan skrbeti in moliti za svoje starše.

Daljno premišljevanje.

Delavnice sv. Jožefa, svojega varha, se nisi ogibal, o Gospod! Rad si hodil vanjo, da si mu pomagal služiti vsakdanjega kruha, pa tudi, da so se spolnile nad Teboj besede prerokove, kateri je terdil, da boš od mladosti reven in ubog. Ti si rad stregel Mariji, svoji Materi, pri njenih opravilih do 30. leta svoje starosti; rad po-

stregel celó s čudežem v Kani, kar je ona želela, in pokazal si meni, da sem tudi jaz dolžan skerbeti za svoje starše, da jim moram rad pomagati, voljno potepeti z njih slabostjo, jih nikoli ne zaničevati, ampak za nje vedno in zvesto moliti. Pomagaj mi, o Gospod! da se v tem nikoli ne pregrešim in ne zgubim obljubljenega blagoslova. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Očetu i. t. d.
Prosrite za-me vsi svetniki i. t. d.

(Dalje sledi.)

Iz življenja Mauricija Tomana.

XV. Stan ostalih jetnikov.

Ker v raznih ječah zaperti jezuiti v prvih letih nikakoršne skupnosti niso imeli, znašel je eden mojih najboljših prijateljev nov poseben jezik. S tem jezikom smo se pogovarjali, ako se smé to pogovarjanje imenovati. Z žvižganjem, ali da smo s kamni na steno tolkli, naznanili smo posamezne besede, ali pa cele stavke. Ključ temu jeziku smo drug družemu po dečkih poslali, ki so nam jed in druge potrebne reči donášali. V začetku nas je tako razgovorjenje veliko truda stalo, z vsakdanjo vajo pa smo se tako popolnoma izurili, da nam je prav lahko bilo se razumeti. Sporočevali smo si tako novice, ktere smo slišali od ljudi, ki so nas tolažili, da bomo kmalo rešeni, ali da se bomo kmalo na Laško preselili. Jaz sem še le pridšemu prijatelju pri neki priliki to-le pisemce pisal: „Dobri prijatelj! Ne morete misliti, kolikokrat so nas že na barke naložili, da nas na Laško odpeljejo; vendar pa še vedno v tej podzemeljski ječi prav mirno sedimo.“ Sporočevali smo si dalje bolezen in smert naših tovaršev, in dolgo časa je ta jezik jetničarju ostal skrit. Spazil je vendar nekoga zmed nas, ki ni dosti skrivno delal, pa se ni veliko zmenil za to. Bolnikov ni nikdar pravi zdravnik obiskoval, ampak le malo izučen ranocelnik, ki je vsako bolezen z vodo ozdravljaj. Ukazal je kopelj, čaj, mlačno vodo s sladkorjem itd. Za tesnopersnost, za katero jih je veliko bolehalo, zaradi velike mokrote in pomanjkanja čistega zraka, je rekel, da ni zdravila. Bolehal sem tudi jaz za to boleznijo 14 lét, dokler nisem sam nekaj pomočka iznajdel, ter sem si stan zboljšal. V to sem namreč rabil sladke koreninice in celo leto nisem druge vode pil, kakor mlačno, v kateri so bile omenjene koreninice namočene. Tako imenovani črni sladkor moral sem vedno pri sebi imeti, dvakrat na dan pa sem kadil braziljski tabak...

Predno so bolnika previdili, moral je ranocelnik priterditi, da ni nikakoršnega upanja še ozdraveti. Med drugimi je bilo treba previditi o. de Torres-a. Napravili so v njegovi ječi altar, na katerem je župnik terdnjave maševal. Poprej pa so dva v tisti ječi bivajoča očeta v drugo preselili, da nista mogla pri sv. maši biti in sv. zakramentov prejeti. Kadar je župnik sveto Popotnico nosil v ječo, moral jo je nesti pod plajšem in brez luči. Enkrat le se je zgodilo, vzroka ne vem zakaj, da so sv. Popotnico po zapovedi poveljnika z lučmi in mnogim spremstvom častnikov nekemu jezuitu prinesli. Bolnik je prinesenemu Zveličarju tako priserčno govoril, da so se skoraj vsi nazoči jokali. Morebiti je bilo to vzrok, da se je to pervikrat in zadnjikrat zgodilo. Kadar je kak jezuit umerl, oblekli so ga v jetničarsko obleko, in ga do noči pustili ležati. Potem je prišlo osem dečkov, ki so nam stregli, djali so truplo v neko odperto trugo, ki je bil pripravljen za vse umerle jezuite, vlekli so ga v cerkev brez duhovna, brez križa in brez luči. V cerkvi je opravil župnik navadne molitve, in potem so mer-

liča v jamo vergli. Naj omenim, da na Portugalskem vsacega človeka, bodi si duhoven ali ne, v cerkvi pokopljejo, in zemljo toliko časa tolčejo, da je zopet vse ravno. Na taki način so cel čas našega zapora sedemintrideset jezuitov pokopali, zmiraj še majhno število pri takih okoljščinah in v takem terpljenju. Morebiti je pa ravno revno in slabo oskerbovanje ohranilo naše življenje.

Po ministrovega brata smerti so nekoliko boljše ravnali z nami, in dopustili so nam boljši zrak v ječi. Smeli smo tudi po spodnjem hodišču se sprehajati, med seboj se obiskovati in tolažiti. Vendar je ostala naša hrana vselej piéla in slabo pripravljena. Morali smo si tedaj na lastne stroške kaj pripraviti, in kako navadno jed na svetilnici skuhati. Kar je nam ostajalo in kar jesti nismo mogli, dajali smo revežem v terdnjavi.

Na Portugalskem raste najboljši vino, posebno v okolici terdnjave sv. Julijana. Od začetka se nam je prav privileglo, ali s časoma se je ravnalo z vinom kakor z jedjo. Več vriska kakor vina so nam pošiljali. Tožili smo poveljniku in dajali mu vino pokušati; na zadnje je rekel, naj si pomagamo s tem, da bodemo denar mesto vina dobivali, kar se je tudi zgodilo. Dostokrat so me ljudje popraševali, ali se mi ne zdi šestnajstletna ječa dolga, kakor večnost? Odgovoril sem vselej: ne. Nasprotno moram reči, da smo večkrat tožili, kako naglo nam čas poteka. Ko smo vidili, da nimamo skoraj nič upanja rešeni biti, smo se vdali v vojvo Bozjo. Ta vdanost, navada, dnevni red in delo, kterega smo zmiraj dosti imeli, to vse nam je storilo, da smo nesrečo čisto pozabili. (Dalje nasl.)

Vijolica in pav,

ali:

Blaga poniznost in pošastni napuh.

(Dalje.)

Toda še več zahteva od nas kerščanska ponižnost. Ne smemo le dobrih svojih del ošabno svetu na ogled staviti; tudi ne smemo nikdar pozabiti svojih lastnih pomanjkljivosti, posebno nraavnih napák. Težko nalogo nam postavlja ponižnost, da spoznavajmo sami sebe, posebno svojo slabo, svojo bolno stran; ker posebno ta potrebuje, da se soznanimo z njo, ter da jo prej ko mogoče odstranimo. Zavedajmo se svojih slabosti ter se jih sramujmo!

Če gleda človek samega sebe, zapazi na sebi mnogo dobrega. Ni čuda, vsaj tudi otrok s posebnim ogledavim očesom zrè na zlato verižico, ki se mu sveti okrog vrata; uboga deklica zakriva, kolikor more, siromašno, stergano obleko, ter se boji, da bi je kdo ne videl tako revne; kako ne ljubo jo gleda tudi ona sama. Tako je tudi pri človeku v nraavnem življenju. Rad gleda svoje dobre lastnosti, a slabosti najraje zakriva sebi in drugim. To je lastno naturi človeški v sedanjem stanju. Če opazuje človek samega sebe, zagleda sicer solnčne strani na sebi, a odkrijejo se mu tudi senčne, žali nam, da v večem številu, kakor solnčne. Glej jih pregrešne nagnenja in gerde strasti, ki prežé noč in dan na te, da bi ti škodovala.

Slabosti svoje toraj spoznajmo, da vidimo, kaki reveži smo, da sprevidimo, kolika je onemoglost naša brez pomoči božje. Če jih bodemo spoznali, se jih hočemo tudi sramovati; to pa je prvi korak k boljšemu.

Se vé, da človek nerad gleda dušne svoje rane. Skuša jih, kolikor mogoče, skriti. Napuh pa nam mračni pogled v naše notranje. Napuh sili človeka, pokriti in pozabiti slabosti, da bi se tem ložej zibal v samovšečni

ošabnosti. Oko pa je prevzetnemu vedno temneje, kmalu vidi v sebi le dobro in nič slabega ne; a gorjé takemu, kajti on se ne more poboljšati. Vedno napreduje v hudobiji, dokler ni polna mera. Zdaj še le sprevidi svojo hudobijo, a večidel je že prepozno.

S solzami žalosti in kesanja ponižni pretaka solze na ležišči spozná svoje napake, prosi Boga odpuščenja in se kmalu zaziblje v sladko spanje; tudi prevzetnež toči solze v tihí noči, a te solze so oznanilnice obupa, ki se polastuje nesrečnega prevzetneža; ni mu ga rešilnega angelja, ki bi ga zazibal v brezskerbne sanje, da bi vsaj za nekoliko trenutkov pozabil svoje gorjé!

„Prevzetnežu se Bog ustavlja, ponižnemu pa deli svojo milost.“ —

III.

Ponižnost pa nam ne naklada samo dolžnosti do Boga in do samega sebe, temuč zahteva tudi od nas spolnovanje dolžnosti do bližnjega. Pred vsem zahteva od nas, da bližnjega ne zaničujemo; nikdar ga ne smemo zaničevati, če smo tudi viši od njega.

Hvala Bogu in Jezusu Odrašeniku, da je čas minul, ko so po lažnjivih naukah in po popačenih postavah le nekoliko ljudi imelo pravice človeške; drugi bili so prostim le sredstvo za doseg njihovih namenov, bili so sužnji. Razložek bil je nekaj med prostim in sužnjim, a sedaj smo vsi jednaki. Kakor svetlo solnce prepođe osodovite oblake, tako je prepođilo solnce pravice oblake, ki so ločili človeški rod in so delali globok prepad med ljudmi. Kerščanstvo nas namreč uči, da imamo vsi ljudje jednako natoro človeško, z enakimi bistvenimi močmi in zmožnostmi; vse nas je vstvaril Bog po svoji podobi, vsi imamo toraj jednake pravice. Vse nas je odrešila draga Kri Zveličarjeva, vsi postali smo otroci Očeta nebeškega; vsi smo jednako deležni blagoslova, kterega je razlilo na nas odrešenje neskončno. Iz tega natorno sledi, da ne smé nikdo nikogar zaničevati; nasproti nam je sveta dolžnost, da spoštujemo drug drugega, da se spoznamo vsi za jednake, za brate in sestre, otroke jednega Očeta. V družbi človeški, se vé, so nekteri na viših, imenitnijih stopnjah, kterim morajo biti drugi poslušni, tudi se smejo nekteri ponašati z večimi zmožnostmi in z večo telesno krepkostjo in lepoto. Vendar naj bode v tem dvojnem obziru razložek med posameznimi še tako velik, nikdar ne smé viši, krepkejši nižjega, slabotnega zaničevati; nasproti zahteva od njega viši čast in imenitna služba, da se pri vsaki priliki potegne za blagor sebi izročeni.

Tudi imamo še drug vzrok, da ne smemo zaničevati nižih. Kdo namreč vé, kakošni so taki pred Bogom, ki se nam zdé reveži; morda Bog bolj nje ljubi, kakor nas. Še celó onega ne smemo zaničevati, o kterem smo prepričani, da je spriden, nenraven človek. češ: glejte ga, kakošen je ta in kakošni smo mi! Tako delajo hivančci. Treba je pomisliti, da bi bili mi morebiti še slaběji, ko bi bili v njegovih okoliščinah, ko bi se nas ne bil usmilil Bog po posebni svoji milosti; nasproti pa moramo tudi upati, da se prej ali poznej Bog usmili takega grešnika ter ga pripelje na pravo pot. Vzrokov imamo toraj dovolj poniževati se, ker kdo vé, ali ne bodemo tudi mi še tako nesrečni, da zabredemo v jednake pregrehe? „Kdor je brez greha, naj verže prvi kamen vanjo“, rekel je Zveličar okoli stoječim farizejem, in sv. pismo nam ne pravi, da bi ga bil kdo porabral in vergel. (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Iz Ljubljane. Romarjev za Rim imamo dozdej iz Slovenskega čez 60 in vedno se še novi glasé. Iz Ljubljane gre tudi pn. gosp. dekan in mestni župnik Anton Urbas. Med deležniki jih je več iz višjih civilnih stanov. V cerkvi sv. Klementa v Rimu bo slovenski govor imel dekan gosp. M. Kožuh, ki odrine v ponedeljek s Čehi i. dr., pri akademiji v Vatikanu pa bo deklamiral slovensko škofov tajnik in kaplan g. Koblar.

Česki romarji bodo v soboto pred odhodom iz Prage o 1/26 imeli sv. mašo (pro peregrinantibus) v kapeli ss. Cirila in Metoda. Na Dunaju se snidejo z družimi severnimi Slovani iz Poljskega itd. in bodo ob 9 imeli skupno službo Božjo v obljudni cerkvi; ob 12 na železnici skupni obed; po dveh se med seboj spoznavajo deležniki iz Čehov, Moravije, Lužic in Galicije in vravnajo priprave k daljšemu potovanju. Z Dunaja proti Terstu odrinejo med 4—5 popoldne z lastnim vlakom; večerja še pri dnevu na Semeringu; v Gradcu, Mariboru, na Zidanem mostu, v Ljubljani *) se bodo pridruževali deležniki slovenski.

Kteri mislijo v Ljubljani pristopiti, naj gotovo pridejo do časa. Rečeno je, da vlak pride v Ljubljano v ponedeljek okoli 4 popoldne, ker je pa poseben vlak, tudi utegne kaj prihiteti. Na ljubljanskem kolodvoru bodo od predsedstva katoliške družbe romarji pozdravljeni in spodobno bi bilo, ako bi se Ljubljana tudi sicer priljudna skazala do svojih bratov o tako lepi priliki.

V Terstu bo pripravljen zanje poseben parobrod, ki jih bo pripeljal v Jakin (Ankono) in sicer 28. jun. zjutraj zgodaj.

Bil je pretekli teden dr. Jordan nalaš prišel iz Dunaja v Terst, Ljubljano itd. in je vse potrebno vravnal.

Iz Notranjskega nam je došel naslednji nasvèt po č. g. J. Str., ki zadeva gosp. Bilčeve himne.

Dovolite mi, da stavim sledeče vprašanje: Ali bi ne bilo pametno in prilično, da slovenski duhovni, ki potujejo v Rim, podarijo svetemu Očetu slovenske himne, poslovenjene po gosp. Bilcu? S tem slovenski duhovni dostojno zahvalo naznanimo omenjenemu za Božjo čast toliko zaslužnemu gospodu in on bi bil v svoji ponižnosti gotovo zadovoljen s to zahvalo — s tem plačilom. Še je čas, zato upam, da radostno sprejmete ta predlog. Toliko v hitrosti.

Pristavek in odgovor. Napeljano je bilo nekaj že po drugem potu, da bi se sv. Očetu podarile vse poslovenjene cerkvene himne gosp. Bilca, kar je gotovo znamenita reč, ker komaj je misliti, da bi kako drugo slovansko steblo imelo vse cerkvene himne v svojem jeziku; ne vemo pa, če bode ta pot moč to doseči, ker še le zdaj je oddan naj zadnji del ponatisa iz „Danice“ v škofijski pregled in poterjenje, k čemur pride še kazalo in zavitek, in potem se zamoreta oba zvezka skupaj zvezati in za častna darila dostojno vravnati. Za zdaj smo, prošeni, le pôle v nedoveršeni obliki poslali nekemu spoštovatelju gosp. Bilca.

Pristaviti moramo tukaj, da (po naših mislih) bi Slovenci do č. gosp. pesnika tudi s tem pokazali svojo resnično hvalo in priznanje, ako bi sedanja natisa (le samo po 500 iztisov) hitro pokupili in bi se potlej vravnal nov natis, z bolj razverstenimi himnami, ker pri nasprotnem ponatisovanji se temu ne more popolnoma zadostiti. No, čeravno so občutki priznanja za pisatelje skoraj bolj redki, kot deteljica štirilistnica; poskusimo le, nikar ne obupajmo. Vr.

*) „Čech“ imenuje tudi Celje in Nabrežino; dr. Jordan je bil nasprotnih misel.

Opčine, 13. junija 1881. (Misijon.) Osem dnevnih duhovni tabor, t. j., sv. misijon, na Opčinah je dokončan. V nedavno preteklem času so bili na dnevnem redu ljudski shodi (tabri), na katerih so vneti narodnjaki povdarjali združenje Slovenije, vpeljavo slovenskega jezika v šole in vradnije ter delali druge razne „resolucije“. Podobno se na misijonskih shodih z mnogo večim vpehom spodbujajo verniki k pravemu keršanskemu življenju; vera se oživlja, upanje uterjuje, ljubezen vnéma. Pred binkoštnimi prazniki se je obhajal misijon v Sežani v prvič, kar pametijo stari ljudje; v osmini ss. binkoštnih praznikov pa na Opčinah, menda ravno tako v prvo.

Naj že kdo ugovarja, kar si bodi, proti misijonom, in jim nasprotuje; kadar se pa misijon začne, se kmalo pokaže, da so ničevni in prazni vsi taki ugovori nasprotnikov. Kakor sploh vsak misijonar, tako smesta tudi prečast. oo. Doljak in Lempelj reči z nekdanjim rimskim vojskovodjem Cezarjem: „Veni, vidi, vici“ (pridem, vidim, zmagam). Res, kdo bi rekel, da se jih bode toliko vdeležilo sv. misijona na Opčinah, kjer zaradi uboštva morajo moški večinoma z delom svojih rok kot dninarji v bližnjem Terstu vsakdanji kruhek služiti in ženske z mlekarijo se ukvarjati, ter dan za dnevom premérjati tako imenovane „svete stopnjice“ (skala santa)? *) Zjutraj in zvečer, pri vsih pridigah, je bila natlačena jako prostorna cerkev. Veliko bolj kakor godba na plesišče je sv. misijon privabil množico ljudi iz bližnje okolice. Obhajanih je bilo čez 1400 ljudi v domači župnijski cerkvi; a mnogo, zlasti mlekaric, se je doma spovedalo, a v Terstu so sv. obhajilo opravili.

V nedeljo presv. Trojice, pri naj vgodnejšem vremenu, so P. Doljak blagoslovili misijonski križ, ter ga na primérno mesto v cerkvi postavili za veden spomin. Gotovo je bilo pri tej ginljivi slovesnosti čez 4000 ljudi pričujočih. Prečast. gosp. župnik Čebular in zastopniki openskega in trebenskega starešinstva so izrekli priserčno zahvalo čč. oo. misijonarjema za njun trud. Bog daj mnogo sadu in srečno nadaljevanje sv. misijona, kjer koli ga bosta preč. oo. opravljala. **) Kakor v Sežani, smo tudi na Opčinah podali preč. oo. misijonarjema za slovó pesmico:

Kraški svet, gromada kamnja,
Kerhko zemlje, drevja malo,
Burji služi v nakovalo,
Ko se besno vanj zaganja.

Žarke svoje preognjene
V letu pošlje solnce 'z neba,
Da zelenje nam pogreba,
Cvetka tužno da ovene.

Mar ni žalostna podoba
Duha 's pekla, njega jada?
Ljudstvo tira do propada
Serđ njegov in ljuta zloba.

Drugi Duh pa iz višine,
Kadar na naša serca piha,
O kak lahko se v njem diha:
Persi mir, sladkost prešine.

Sveti ogenj njegov greje,
Rajske dá sercu darove,
V svitu milosti njegove
Smerti ni, ni suše, žeje.

*) Tako se imenuje najkrajša pot z Opčin v Terst.

**) O. Doljak začnejo sv. misijon na sv. Reš. Telesa dan v Čepovanu na Goriškem.

Tega Duha dva učenca,
Brata svetca Ognjeslava!
Tukaj Vama čast in slava,
V nebu nevenljiva venca!

Sv. Oče Leon XIII molijo za sv. leto.

Sv. Oče so opominjali vérnike, da naj molijo in cerkve obiskujejo v blagrene namene sv. leta; v tem pa tudi sami svetijo s svojim zgledom. Kakor od l. 1870 ne hodijo v Rimsko mesto, tako očitno tudi ne v cerkev sv. Petra, akoravno se le-ta derži Vatikana, to je, papeževga dvora. Svoje opravila obhajajo v Vatikanskih kapelah. Le samo osebno, pri zapertih velikih vratih, pridejo o kacic posebnih prilikah v baziliko sv. Petra. Tako se je zgodilo 18. t. m., ko so šli molit za sv. leto. Prišli so ob 5 popoldne in bili so sprejeti od kanonikov in duhovnov vatikanske bazilike. V kapeli sv. Rešnjega Telesa so bile namreč odperte velike vrata, ki deržijo iz Vatikana in velikansko pregrinjalo iz rudečega damaska je bilo na eni plati odgernjeno.

Prikazalo se je na prvo nekaj Švicarjev v zalih semajnicah in s helebardami, potem pa dvě plemeniti straži. Za njimi je nasledovalo le malo papežev družine in slednjič prečastitljivi naj viši Pastir. Pričela se je molitev pred sv. R. Telesom; potem so šli po véliki baziliki, in pred altarjem Marije Device, pod katerim počiva sv. Gregorij Nazijančan, so v drugič obstali. Kar zapojó pevci litanije vsih Svetnikov in potlej litanije lavretanske. Slovesen je bil trenutek, ko so pevci ob strani zapeli: „Molimo za našega papeža Leona. Bog ga ohrani in poživi, stóri ga blaženega na zemlji, in ne daj ga v voljo njegovih sovražnikov.“

Potem so se podali poljubit nogo pri znani velikanski štatvi sv. Petra, ktero vsak katoliški romar s tolikim spoštovanjem poljubljuje.

Šli so dalje pred altar sv. Petra in v konfesijo samo ter so molili pred altarjem. Za njimi je bila velika podoba velikodušnega terpina Pija VI. Kolika podobnost obojnega časa, obojnega preganjanja! Toda žalostne presojevanja so bežale pri pomisliki: Papež moli in Cerkev zmaga. — Dobrovoljni, mirni, jasni, kakor obsijani z žarki luči in krepkosti so vstali častitljivi Pastir od molitve. „Govoril je z Bogom in Bog je govoril njegovim veliki duši“, pravi „Aurora“.

Vrnili so se v kapelo sv. R. Telesa. Obsuli so jih dečki cvetečega semeniša in papež so jih blagoslovili, kakor svoje dni Kristus male, ki so prihajali k Njemu. Proti šestém so se vrnili v Vatikan.

Alojzijevanje.

Pred praznikom ali pa po prazniku sv. Alojzija je naj lepši čas za tako imenovano Alojzijevo pobožnost. Zamore se pa opravljati tudi kadar koli skoz leto. Vi keršanski mladenči in deklice, zlasti tudi taki, ki ste ravno prvo sv. obhajilo opravili, — gotovo je, da bi bili vsi radi srečni; če pa to hočete, morate posnemati angeljskega Alojzija v njegovem življenji. K temu med drugim veliko pripomore šestnedeljsko posebno češenje sv. Alojzija. Kako tedaj naj se to godí? Povedal ti bom ob kratkem.

1. Izvoli si šest nedelj zaporedoma, opravi vredno o teh dnevih spoved in sv. Obhajilo in moli vsak pot 6 očenašev, 6 češenamarij in čast bodi itd. v namen sv. Očeta papeža. Papež Klemen XII so dovolili na to lepo opravilo vsakikrat popolnoma odpustek.

2. Imej pri tem pravi namen, namreč, posnemati življenje sv. Alojzija. Pripravna je pa ta pobožnost ne le za mlade, za nedolžne, ampak tudi za odraščene, proste in zakonske; za spokornike je posebno dobra, da bi se v greh ne poverili; še zlasti pa za nedolžne, da bi ložej ohranili sveto čistost.

3. Bodi posebno zbran pri Božji službi ob nedeljah in obiši tudi popoldne sv. Rešnje Telo. Dobro je tudi doma ali pa v cerkvi moliti pred podobo sv. Alojzija, brati iz njegovega življenja.

4. Vsako nedeljo si izberi eno posebno čednost, katero boš skoz teden premišljeval in si posebno prizadeval jo spolnovati.

Tako n. pr. a) za prvi teden Alojzijevo misel na pričujočnost Božjo. Ta svetnik n. pr. je bil sam sebe tako v red spravil, da pri molitvi ni bil več razmišljen.

b) Za drugi teden si pred oči stavi njegovo angeljsko čistost, ker bal in varoval se je vsake sence nespodobnosti, nesramožljivosti itd.

c) Tretji teden njegovo pohlevnost in krotkost. Tukaj posebno glej na to, da nikoli ne boš zaklel — ne z veliko in ne z malo kletvinjo, se ne jezil itd.

d) Četrti teden njegovo samotljivost in čujočnost, da se boš ogibal drušenj, zlasti nevarnih, in precej odstopil, ako bi bilo kaj uapačnega.

e) Peti dan njegovo ponižnost in spodobnost, da ne boš ne v mislih in ne v besedah samega sebe povzdigoval, se varoval vsake osornosti in terdobe do bližnjega.

f) Šesti dan njegovo spoštovanje in strah Božji v cerkvi, gredé memo cerkve, križa, kadar zvoní angeljevo češenje, spoštovanje in pokoršino do višjih do duhovnov. Tako premišljuj saj nekoliko vsak dan, stori primérne sklepe in obudi dober namen: „O Jezus, moj Bog, ljubim Te čez vse!“

Razgled po svetu.

Nemško. Časniki zdaj pišejo, da nedavno umerli grof Arnim je ob času Vatikanskega cerkvenega zbora, ko je bil pruski poslanec v Rimu, imel brezglavno misel, nemške škofe ločiti od Rima in napraviti na Nemškem nekako razkolno ali „narodno“ nemško cerkev! Ni toraj čudo, da je tega prederznega pritlikovca tako bridko zadevala šiba Gospodova, dokler ga ni pritirala do črnega groba —, če je bilo res tako?

Na Ruskem rogovilijo slepi nihilisti, katerih 10 je bilo te dni pred sodnijo, med njimi celó 4 kratkoumne babščeta. Dva sta bila k smerti obsojena, drugi k težkemu delu in v sibirsko pregnanstvo; tudi k smerti obsojenima je car kazen spremenil v dosmertno sužnjost. Ruska vlada je pa tudi sama s svojimi ženskimi gimnazijami obilno zadolžena, da ženstvo meša politiko namesto ričeta in močnika.

Zraven napadov na cara se slišijo iz Rusije tudi napadi na jude, kar pa je nekeršansko, če tudi so judje res škodljivi občinstvu in vedni sovražniki katoliške Cerkve. Zato so papeži in škofje vselej in povsod branili jude zoper preganjanje. Tudi zdaj je Varšavski administrator dal okrožnico do vsih cerkev svoje škofije, v kateri pojasnuje, kako da je Bog sam sebi prihranil kaznovati jude, če so grešili, pa kako so papeži oklicevali ostre svarila zoper napadnike judov itd. Vsled tega so Varšavski judje poslali odbornike k administratorju kanoniku Sotkievič u, kateri so naznanili zahvalo in zagotovili svoje globoko spoštovanje do katoliške Cerkve, katere blagreni vpliv zdaj priserčno cenijo. — Besede so lepe, kdaj pa bo to resnica „perfidis Judaeis“,

da bi tudi oni spoznali Jezusa Kr., Gospoda našega, to je drugo prašanje.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

27. rožnika. S. Ladislav kralj. — 28. S. Leon II. (Post.) — 29. Ss. Peter in Pavel, zap. praznik. — 30. Spomin sv. Pavla. — 1. mal. serpana. S. Teobald puš. — 2. Marijino obiskanje. — 3. Četera nedelja po Bink. Spomin presv. Kervi N. G. J. Kr. S. Helijodor.

Zahvale:

Št. 52. Deklica M. V. je bila 4 mesce prav hudo bolna, imela je vertinec, da ni mogla nič pri miru biti, potlej pa ji je vse omahnilo, da si ni mogla čisto nič pomagati, še jesti ne sama. Kazalo je, da človeška pomoč bi ne bila nič opravila. Priporočili smo jo N. lj. G. presv. Serca in začelo se ji je boljšati ter je zdaj čisto zdrava. Bodi toraj večna hvala dobrotljivemu Bogu in vedno češenje N. lj. G. presv. Serca, na ktere prošnje smo to dosegli.

V Ljubljani, 21. rožn. 1881.

M. V.

V molitev priporočeni:

Mati priporočuje sina, da bi se mu v šolah dobro obneslo ter bi odmenjeni stan dosegel. — Bolna žena. — Že dolgo bolehalo duhoven, ki je začel močno slabeti in zdravniki obetajo sušico, da bi na priprošnje N. lj. G. presv. Serca pomoč dosegel. — S terdnim zupanjem na Marijino pomoč priporočajo starši svojo na očeh bolno hčer v bratovsko molitev, da bi zraven tudi na prošnje sv. Jožefa in sv. Deodata pomoč zadobili. — V molitev se priporočate dve sestri v dušnih in telesnih zadevah. — Mladeneč v dušnem oziru, da bi se mogel zatajevati, in v telesnem, da bi si zamogel potrebni kruh služiti. — Mož priporoča bolno ženo za zdravje, ali če to ni Božja volja, pa za voljno poterpjenje itd. Zahv. nazn. — Mladeneč, da bi bil zvest in stanoviten v svojem poklicu. — Oseba se priporoča N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefu, da bi ji bilo pomagano v denarnih potrebah. Zahv. se nazn. — Mati priporoča svojo hčer za ljubo zdravje. — Mlad mož v naj lepših letih, že 10 mescev na pljučih bolan, pri katerem nobena zdravniška pomoč nič ne zdá, je od prežalostne družine častivcem N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefa v molitev milo priporočen, da bi po Nju mogočni priprošnji od presv. Serca Jezusovega zadobil zopet ljubo zdravje, ako je Božja volja. Ako bo uslišana, hoče se javno in s polnim imenom po „Zg. Danici“ zahvaliti. (Op. Ss. maši se bodele opravili. Vr.) — Nekdo v velikih britkosti pri svojcih za pomoč.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

27. rožn. Prijenljivost v hudobnih in nevarnih rečéh ni čednost, ne; to ni nič družega kakor slabost in nered. (Vinc. P.)

28. Ne moremo se čisto po svetu ravnati in po njegovi šegi živeti, ako se nočemo od Boga oddaliti in toraj čisto zgubiti. (Francišsk Sal.)

29. Ali je mogoče, da bi s poterpežljivostjo ne prenašali britkost tréh ali štirih dni, akoravno vemo, kako nezmérno tolažilo nam pripravljajo v večnosti? (Fr. Sal.)

30. Navadi se na to, da boš imel ponižno in podučljivo serce, katero rado odjenja v dopuštenih rečéh. Tako se pridobi prava ljubezen. (Fr. Sal.)

1. mal. serp. Skerbno se vari tesnosercnost, ki so kuga pobožnosti. (Fr. Sal.)

2. Bodi zvest v majhnem in malem, in Bog te bo poterdil v velikem. (Fr. Sal.)

3. Ponižnost, ktera ljubezni nasprotuje, ne more biti prava in čednostna ponižnost. (Fr. Sal.)

Listek za raznoterosti.

V Rim so iz Ljubljane odrinili 21. t. m. čč. gg.: Mrak, Dernovšek, Koblar, Belec in Ažman. Že uni petek zgodaj pa so šli na pot čč. gg.: Kapuz, Jerič, Čibašek.

Svarilo. Došla nam je listnica z naslednjim obsegom: „Oprostite, da Vas opozorujem, kakošne katoličane v beli Ljubljani imamo. V nedeljo, ko je bila procesija z Najsvetejšim, imel je tergovec s — *) prodajalnice popolnoma odperto! Kaj porečete k temu? Bi li ne bilo dobro, ko bi ga nekoliko otesali? Zaslužil bi. Eden, ki je bil jaho nejevoljen čez to.“

Pristavek. Hude pritožbe zoper to so nam bile naznanjene tudi ustmeno. Otešejo pa naj skrunivce, tisti, katerim je sekira dana, da naj bi varovali prebivalce žaljenja verskega čutila, kakor smo že omenili o drugi priliki, in to tiče tudi druge tergovce, ki praznike skrunijo z odpiranjem prodajalnic o dnevih Gospodovih, kakor zlasti tudi one, ki hlapčevske dela take dni opravljajo. Bati se je šibe Božje, ker komaj so dobri ljudje sprosili lepo vreme od Boga z očitnimi molitvami, da bi se merva dalje ne spridovala, pa prederzni slaboverci še dalje dražijo pravico Božjo! Ali ni to slepota!

† V Radolici je umrl č. P. Martin Ambrožič, Redemptorist, Gorenec. R. I. P.

† Na Zalem Logu je 20. t. m. ponoči po daljšem bolehanji umrl č. g. Anton Pintar, župnik ondotni, ki je ravno dobil privoljenje v stalni pokoj se podati. Preteklo nedeljo je še sam vse opravljal v cerkvi. R. I. P.

Križev pot za Češnjice (oljnato slikan; oblika 95:65 ctm.) je zdaj ves dodelan izpostavljen v katoliški bukvarni. Izdelanje po Führichu, mora se reči, je prav točno in soglasno zveršeno, in cena — 350 gl. — v priméri z delom ne visoka.

Poterdilo. Prečastito vredništvo „Zg. Danice“ je podpisane mu za stradajoče Ternovske farane poslalo 94 gl. in 77 sid., za kar se podpisani v imenu obdarovanih blagim dariteljem serčno zahvaljuje. Bog jim tukaj in tam vse obilno poverni!

V Ternovem, 15. jun. 1881.

Mat. Štrucelj, dekan.

Preč. g. Peter Funder, novi Kerški škof, bode to nedeljo, tretjo po Bink., v Solnogradu posvečen.

Iz Bolonje, 21. jun. (Naši romarji.) Gostilna Francesco Rivaldoni-eva. Obedna listnica: G. Kapuz in tovarša. 20. jun.: omnibus 1 liro 80 cent.; sobe 6 lir; sveče 1 l. 80 cent.; 21. jun.: kava mlečna 2 l. 28 ct.; kosilo 7 l. 80 ct.; omnibus 1 l. 80 ct.; postrežba 1 l. 80 ct. Steklenica vina 0. Skupaj 22 lir 78 ct. **) — Odhod 21. popoldne ob 5 proti Florenciji. Zdravi vsi — za god pozdravljamo.

J. Jerič l. r. A. Čibašek l. r. J. Kapuz l. r.

*) Ime naj bode za zdaj zamolčano. Vr.

**) Če se ne strinja, naj gleda laški točaj. Vr.

Osem in dvajseti veliki shod katoličanov iz Nemčije bode to leto od 4. do 8. kimovca v Boni (Bonn), mestu pruske obrenske okrajine s kacími 30.000 prebivavcev. Natančno osnovo bode odbor dal pozneje. Tacih shodov vdeleževati se je močno koristno za katoličane. Le kdor je kdaj sam pričujoč bil, je zmožen jih prav ceniti, in vé, kako močno pošenega človeka navdušijo za dobro stvar.

Študent, kaj slišim od tebe? Ti nehavaš z mašnikom vred iz bukev sv. mašo brati, kakor bolj odrašaš. Ali tako?! Kaj pa, če bo tudi Bog v taki meri odjenjal tebi in tvojim staršem dobrote deliti, kaj?... Zato je zmeraj več zgubljenih dijakov, ki se nimajo kam djati. Od tod samomori in druge grozne nesreče, ker taki, kateri opuščajo molitev, lahko opuščajo tudi spoved in vse studence Božjih dobrot, ter je njih serce poslednjič strahotna pušava gadov in zverin — vsih divjih strast! In iz te pušave pelje pot v brezno, iz ktere ni več izhoda. (Op. To je rečeno le o posameznih in ne sploh, ker opazuje se, da po večem se dijaki lepše obnašajo pri sv. maši, kakor pred kaj časom, in vidi se, da mnogi iz molitvenih bukev čitaje mašnika spremeljajo, kar naj bi vsi storili.)

Bati se je šibe Božje, ker komaj so dobri ljudje sprosili lepo vreme od Boga z očitnimi molitvami, da bi se merva dalje ne spridovala, pa prederzni slaboverci še dalje dražijo pravico Božjo! Ali ni to slepota!

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. župnik Fr. Karun 4 gl. — Po čast. P. A. H. 1 gl. — Č. g. J. Potočnik 1 gl.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: J. M. 2 gl. — Gospá M. J. 5 gl.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Iz Špitaliča 17 gl. 60 sid. — S Šmihela pri Žužemberku 8 gl. 40 sid. — Iz Motnika po č. g. župniku 20 gl. — Iz Radolice 11 gl. 70 sid. — Prevzviš. grofinja Hermina Auerspergova 6 gold. — Dve neimenovani 40 sid. — Lenka Velkaverh 1 gl. — Iz Novoga mesta po č. P. Ignaciju Staudaherju 2 gl. — Neimenovana 40 sid.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Rimu: J. K. 1 vel. tol. (Op. Mislimo, da je namen za cerkev Jez. Serca v Rimu; če pa za ljubljansko, morate povedati. Vr.)

Za altar ss. Cirila in Metoda v Rimu: J. K. 1 m. tolar.

Za sv. Očeta: Č. g. F. K. 1 gold. za sv. leto. — J. K. 1 vel. tolar proseč sv. blagoslova sebi in družini za duš. in tel. zdravje.

Za bulgarski katol. misijon v Adrijanopolu: Neim. gospá 10 gl.

Za afrikanski misijon: G. M. V. 1 gl. 50 sid.

Za misijone oo. Trapistov med Kofri: G. M. V. 1 gl. 50 sid.

Za bratovščino N. lj. Gospe presv. Serca: Neimen. 1 gl.

Za sv. Detinstvo: T. V. 2 gl. — Iz hvaležnosti za ozdravljenje deklice M. V. 1 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

Gosp. A. B.: Došlo pismo in zgodilo se bode v kratkem po Vašem odkazu.

Prosimo prav priljudno, da bi vsi častiti naročniki, ki so bili le za polovico leta naročeni, brez pomude naročenje obnoviti blagovolili.

Vredništvo in založništvo.